

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će.

• Serbske njedzelske lopjeno. •

W Budyschinje, 21. septembra 1924.

Čižbčez a nakład Šmolerjez knižicziščezetnje a knižarnje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wukhadža lóžbu šobotu a placzi na měšaz 15 stotych pjenjełtow.

14. njedzela po swj. Trojizy.

Mattheja 11, 16—24.

A staremu křezuwobkedzerjej, pola kotrehož tójščto podružnikow bydlesće, pschindže ras snaty, s kotrymž běšče bo w Božim domje sešnał, tón žebi wschit'lo wobhladał, dži praješče: „To pak macze wěšče došć hńěwanja!“ Starz wotmoliwi: „Ně, to ja nje-čzinju, ja bo ženje njeńěwan.“ Bšchi tym bo lubosnje žmějesče, dohyczeršy s wóčzka hladaajo. „To macze pak žadny dar, s ludžimi wobkhadžecž a bo s nimi snjesčž,“ praji tamny, „abo móžecze wy w'chitkim prawje wutrychicž?“ — „Ně, to ja njemóžu, to ničto njemóže, tež na'ch Šbóžnik niz, ale halle, hdyž bo hńěwasch, steji šle. Ja rjełnu: čzin prawje a nimašch bo ničoho bojecž.“

Je woprawdže wěrnó, so tež Jesuž njeje ludžom wutrychil? Wy džentšaj jeho škoržbu na tamne města pschi jěsorje Genezareth šlyšchimy. Biblija nam Chorazin nihdže njemjenuje, hacž jano tu w Jesužowej škoržbje. Wón drje tam njeje ženje žměl pschithadžecž. W Beth'aidže je Jesuž byl. Philipus běšče wot tam. Ale Jesuž drje njeje tam žměl lašo pschincž. Kapernaum je po wschěm žiwěcže inate, tak je tam Jesuž pschěbnywał a skutkował, je tole městacž'lo k njeju posběhnył, a tola je wot njeho wotpadło, jeho škóncžnje šastorcžilo.

Tak tež Boži šyn, niz jeno w tychle t'joch městach, ale tež he-woał, dyrbi našhonicž, so njeje móžno, wschitkim ludžom wutrychicž. Ale Jesuž bo njeje na ludži hńěwał, ale je bo hacž do žmjercze prózowal, so by wutrobny dobył, a je žudženje Bohu pschewostajil, wudžiwšchi, so Boži žud pschindže kaž Sodom a Gomorra.

Jesuž pak tež w'chit móž žwojeho žwojateho šłowa naložuje, so by tajke štwjerdnjene wutrobny snjehežicž mohł a škóncžnje wobrocžil a ja Bože kraleštwó dobył. „Komu dyrbjw tu šchlachtu pschirunacž?“ tak wuwola. Ludžo žu na džěcži podomne, kotrež wot towaršchom žadaju, so dyrbjw wschitke móžne hry šobu čzinicž, njech hraja kwapš abo njech hraja pschewodženje. Tak wot křutneho Jana žadaju, so dyrbi s nimi jěšć a picž, a došć to njecžini, jeho šatamaja. Hdyž pak Jesuž s ludžimi jě a pije, jeho ša žracžla a winoweho wopikža, ša žkonikom a hrěšchnikom towaršcha šahajal. Tak je bo štalo, so tamne města wo njeho njerodžachu, so tež Kapernaum wot njeho wotpadže.

Čyžož njechw wěricž, tón dyrbi někaš'ku rěč čzinicž, někaške wurěčžowanje namakacž. Woprawdžita pschicžina a wina leži w njewěry. Njewěry pschezo něčto morfoze a porokuje. Tak jemu hrěch njewěry wjazny na šwědomnje njepadnje. Tak móže žamo w hordosći a prawdosći štacž a bo naduwacž pornjó Božemu šynej. Tež w našchim čažku wjedža njewěry pschecžitwo Jesužej mudrowacž.

Šedžbuymy hšicže wožebje na to, so Jesuž bo njeje kaž jeho přjedybžer Jan wot wšchědneho ludoweho wašchija džělit. Jeho drašta nam ari wopikšana njeje, šhiba na šonzu, hdyž nahi na šichizu wšasche a wo jeho draštu lóž čžitšachu. Čyžož jěšć a picže nastupa, Jesuž njeje wožebite kašnje dał. Je wschitke Bože dary ša dobre měł a njepřtal wožebitu žwojatosčž wo wostajenju jědžow abo napojow, kotrež móža bo na hrěšchne wašchnje wužiwacž. Tuž je šawolowe šłowo: „Wschitko je wasche, wy pak šcže šchryštušotwi...“ žyle w Jesužowym duchu pišante.

W našchim čažku někotři wot šchescžijanow a wožebje wot

duchotomnych žadaju, so dyrbja so na to swjašac, khlne napoje nje-
picz. Schtož Šhrystušoweho ducha ma, može bjes hrěcha wšchitke
dary Bože wužiwać. To je „krafna swoboda Božich džeczi.“
Schtož pať wě, kať lóhzy p'chi kwojej klabosczi runje p'schi wjeke-
lojczy do spytowanja p'schindže, tón je mudričhi, hdnž temu cze-
nje, hdnž so wostaji. Tajleho pať tež njejmě ničtó p'schajara
t picz wabicz. Dyrbi kóždy kóždemu w tutym nastupanju jeho
prawo a wolu wostajicz. Ničtó tajleho sadžerženja dla njejmě
druheho sa kmeč mēc. Wjele wjazh rofuma a luboscze dyrbi w
towarštwach knježicz. Sewať so wjekele do frudoby p'schewobroczi.
Bože džiwne dary móža cžlowjeľa wofšchewicz a swjekelecz. Esu
lěkarštwu, wot Wótcza tež strowym p'schiměrjene. Ale schtó lěkar-
štwu sa jedyn ras wupije? Hdžež je dobry duch domach, tam nje-
ju ženje pjeni. Njemidomny Šhrystuš je frjedža mjes wjeke-
lymi kšchecžijamami. Bóndželu rano džeja khlne a wjekele sažo
na kwoje dželo.

Sbóžnišho je dawacz dyžli bracz.

(Kónz.)

Stónčnje p'schindže knjeni Majerowa. Snydom jej Róža
i krotka p'scheczelniwje rospowěda, cžehodla bē p'schichla. A hlaj,
to njebē podarmo.

„Dwójniki! Haj, ja wěm, schto to rěka! — Ach, kať rosnje to,
te wbohe kurjatta!“ tať p'schetorže knjeni na wjaz rasow Róžu.
„Wějo! Snydom japlaczu tute 86 hr., kotrež je mój muž dolžny!
— Haj, ale hač tu telko pjenješ mam, to je hičheže druhe
prašchenje! — Wocžafncze, knježna, hnydom ja tym pohladam!“

A schtož nětko jezěhowajšche, to bē džiwja hoštwu! Wocž-
njesche a ja žinjeche kšamory; wocžinjesche a jacžinjesche komody!
Róža so prašhesche, hač ma tuta žona dwazeczi kšintow sa
pienješ; wucžeže tola tu hriwmu, tam kloty, tam sažo tolet a
sažo druhdže papjerjony! Njech tež to dolho traješche, stónč-
nje bēchu tola po wšchém idaczu 86 hr. najbērane. Kaž dobyčerka
p'schikhwata knjeni Majerowa t Róži a nažadža pienješ na
blido „A nimo teho“, p'schistaji Majerowa, „chzu Wam schěscž
pjeluchkow kóbu dacž, luba knježna! Bichetož, hdžež to dwejo
p'schindžetaj a niž wocžatowany prynž kam, tam to runje p'schežo
tutej wězu klaza. Wam tu hičheže poť duzenta wot Janka
šem. — Hdž bych je jenož tež hnydom t ruzh mēla!“

Sažo dyrbešche Róža cžafacz, dolho cžafacz. Poť hodžiny
to traješche! Wē jej na jasyku, wurahčez, so tola Dennertowa
žana kšuduschka njeje, konejž by dyrbjala runje pjeluchki daricz,
tola njeupraji to, dotelž spóina, so bē to je sprawnej wutrobu
mēnjene a darjene. Bóžatowa so wutrobnje sa wšchu luboscž
a prózu a wotehdže.

Khēžu wot khēže khodžesche Róža i Róžowa tutón džen a
p'schichodne dny. Njebē nihdže bjes prózy a žadym i tutych puczo
lohki. Jako pať kēbi na schtwórth džen wjecžor wulicz, so bē
Dennertej hiže na 3000 hriwonow póklaka, jacžeže do jeje wu-
troby, njech bē kama zylo tež kaž rosbita, wulke wjekele, kaj-
lehož njebē hičheže ženje, kaž mēnjese, to kēbi jacžuka.

Dóndže t nanej, khdže so na wobloženje wulkeho stola, po-
ložti ruku nanej wofoto ichije a p'lafajšche.

Nam so nastroža. Njepomni, so by kwoju džowku wot džecž-
nych lēt hdy p'lafacz widžat. Schto so to nječžinjesche, so p'lafajšche?
„Luba Róža, schto to mašch?“ so wopraičha.

Róža pošbēhny hłowu a hladajšche na njeho s wócžkomaj, kotrež
drje hičheže khlšow polnej, i kotrejuž pať so khlšchčesche sbožowna
dušcha. Nam hnydom rofumi, so to njebē bōl ani boloscž khl-

šow wina, ale lute rjane wjekele. „Ty by wjekele,“ rjekny
i cžichal, „so by mohla pomhacz!“

„D nančo! tať jara wjekele a tať jara džakowna ä nje-
wupräjomnje sbožowna! Nješhym ženje wjedžaka, ženje ani ja-
cžuka, schto to rěka: klužicz kmeč. — To je to najrjenšche, to naj-
lěpšche!“ Sažo wsa nana p'lafajo wofoto ichije.

„Ja wěm,“ džesche kšutnje knjes i Róžowa, kwoju džowku
kēbi t wutrobie kłocz, „so je Dennertowa ja muža a džeczi wu-
kšowana. Rědč mi to dženska rano telefonowajšche. So by ty
jim tať kweru pomhata, to je sa khoru najlěpšche lěkarštwu bylo,
haj, runje to je jej pomhata, so najčezčhe p'schewiny. Ale džeczo,
sa to mam pať so p'schede wšchém Bohu džakowacz! To tola wěsch!
Schtož my cžinimy, to je p'chezo malicžkoscž. Wón cžini, so so
wšchitko derje radži! — A nětko, Róža, je drje to na namaj, na
macžeri a na nmi, so tebi, hdnž by to nětk ras wobtata, kať kłódke
to je, dobre cžinicz, dalšcheje škadnosčze t tomu damoj? Schto
chže ch to nětko radšcho? W domje sa džeczi pomhacz abo w khorow-
ni sa džeczi kóbu dēlacž abo w našchimi wulšim domje sa kšepch
kóždy tydžen na něotre hodžiny kšodžicz? Praj mi! So macž
do teho swoli, teho kym kēbi wěšty. Wjekele so tola jara, so by
ty nětk sažo tať wjekele a sbožowna!“

„Ach nančo!“ šdychny Róža, kotraž bē so zyła jacžerwjenika.
„Ja drje kym husto jara njesnješliwa byla? To so njejmě ženje
wjazh stacz! To přenje je, so kym tebi a macžeri dobra a kweru
džowka. Nimo teho chzu pať, kellož jenož móžna, tež sa druhich
škutkowacz. Ty drje kēbi njemóžesch prawje wobmyšlicž, kello
to narwulnych, kēbi wažicz to mi šposchčzene šbožo a so sa njo dža-
kowacz!“

Tu šastupi macž. Róža p'chikoczi t nej a wobjima ju
i wobemaj rukomaj ju t kēbi kłocz, tať wjekele a tať jara kaž
drje hičheže ženje.

Nam a macž hladajšchaj na džowku a potom jedyn na druhe-
ho. So bēchu to nětk wšchitzy tjo wjekelešchi a sbožownišchi, do-
kēž bēchu mały wopor p'schinjekli, to dopóšnachu.

*

Róža i Róžowa njepiža so wjazh tať. Esu to hižo lēta, so
je kwoje njeno i druhim šamēnika — i mjenom mandželskeho.
Je dženska sbožowna mandželska a macž, kama bohacže žohnowa-
na a sa kwojich a druhich i bohathym žohnowanjom škutkowaza.
Dže to kwoj pucž, so starajo kweru sa tych, kotřiz jej najbližch
a najlubšchi, a so starajo nješchewajžy tež sa tych, kotřiz kšudži
na sachodnym a njesachodnym šbožu.

„S tym ja wjazh dobywam, hač dawam!“ to je jeje kłowo
p'schezo sažo. „W tutym macže to potajništvo našcheho domjazeho
žohnowanja!“

Štut wumóženja.

Šlób: Kať renje kwečzi jernicžka.

We klónzu knješa Jesuša
Esu šhrěje šymna wutroba,
Wón je ta luboscž kšwata,
Je rostorchnyla njebeša
A p'chichla t nam je do kweťa,
Wot Boha cžlowštwu data.
Jesuš Šhrystuš, wěczne klónzo,
Nam je kweťto w cžemnym kraju,
Sbóžni ku, kř Šhrysta maju.

Nasch Knjes nasch kweren Ebóznik je,
 Je nasche wěczne žiwjenje!
 Bój duscha, dzerž bo Jeho!
 Wótz njebeiki je nam Joh' dač,
 Tak jara naš je lubowat,
 Wón dariczel je wscheho.
 Knjka hnada je to Boža,
 Žórto sboža čžini ludžom,
 Dobrotu a kmilnosčž wschudžom!

Šmjercž póžrjeta do dobyčja
 Je nětk p'ches Knjesa Jesuša!
 Šso wježel šrudna duscha!
 Knjes Jesuš je mój kmjercži wšat,
 Je rowa šwjastki rošlamak!
 Čžesčž wschitta Jemu kšučha,
 Duscha naša je p'ches njeho
 Wot wscheho šleho wumóžena.
 Š kšwalbje, k čžesčž Jeho mjena!

Šchtóž do njoh' wěri, njewumrje,
 P'ches njeho wěcznje žiwje je,
 To wježele je krašne!
 Šdyž dir'cha naša jeho ma,
 Šso kmjercže bojecz njetrjeba,
 Knjes nam je šwětko jakne!
 Žitwa wěra, wšstaj jeno,
 Wšcho p'ches njeho wěcznje mamy,
 Škwalbu, čžesčž wschu jemu damy.

O ludo Boži wježel bo,
 Šo Ebóznika našch kwerneho,
 Kiz s tobu derje měni!
 O njesabudž bo džakowacz,
 Joh' šlowu kweru poškuchacz;
 Knjes wulke wězy čžini!
 Šladaj, padaj pšched nim dele!
 O tak wjele dač je radu
 Dobrotu čži s lutej' hnady.

Ty Jesu našche šlónzo šy!
 Bój, roškwětl čžemne wutrobny,
 Šo šhodžimny we šwětko!
 Daj twojoh' Ducha šwjateho
 Do wutrobny nam s noweho.
 Pucz k njeju wjedž naš w šwěcže,
 Bój šam ty k nam, čžehn naš k šebi,
 Šo we Tebi šbóžnosčž mamy,
 Tebi džak, čžesčž, škwalbu damy.

S. M.

Zyrkej a stat.

Šda šo, šo je rušowska wschinosčž pšhecžiwu ewangelškej zyrk-
 wi wo něšcto pšhecželnišcha hačž dotal. Je dowolika, šo šo lětku
 w Moskawje šlowna ewangelška šynoda šhromadži. Tam bu nowa
 zyrwina wuštatwa, kotraž šo ša tukšwilate wobštejnosčže Rušow-
 škeje pšchihodža, postajena. Biškop Mahngren s Pětrohroda bu ša
 to wušwolentny, šo by zyrkej šastupowat a jeje šmutskowne zyrkwinske
 naležnosčže rjadowat, biškop Meyer s Moskawy ša to, šo by jeje
 šmonkowne šarjadowanje rjadowat a zyrkej pola wschinosčže ša-

šstupowat. Biškop Mahngren je tež s domolnosčžu rušowskeje
 wschinosčže do Němskeje pšchihodž na šlowny šješd Gustab-Udolfo-
 weho towarštwu, kotraž šo 22.—24. septembra w Braunschweig
 wotměje, šo by tam wo ewangelškej zyrkwi Rušowskeje rosprawił.
 Šo jich wjele na tute rosprawy se šajimom čžaka, šrosumimny.

Protwfa.

Pšched dwěmaj lětomaj šhromadžichu šo w Romje astro-
 nomojo — šo bychu šo s pšcheměnjem protwki šaběrali. Tu-
 cži šu nětk po dwołětnym prihodwanju tuteje wězy ščžehowaze na-
 mjetowali: Lěto šapoczina šo s 22. dezemberom a dželi šo do
 4 wotrěšlow; kóždy ma 91 dnjom. Dwaš mēžazaj tajkeho bērtlk
 lěta mataš kóždy 30 dnjom, ščezži 31 dnjom. Šeden džēn lěta,
 n. pšch. nowe lěto — w pšchestupnym lěcže stej to pač dwaš dnjej!
 — njelicži šo ani do mēžaza ani do tydženja, je džēn šam šašo.
 Š tutym dozpija, šo je džēn mēžaza a džēn tydženja pšchego tōn-
 šamšny. Astronomojo maja dale tež ša špomóžne, šo bychu šo ju-
 try pšchego na wěštnym dnu poškwjećile; nochzedža pač tutōn šam
 postajicž, ale pšchewostaju to zyrkwjam.

Šwjast ludow bē ša tuto zyrkwejšenje tehorunja wubjerš
 postajil. Tutōn je wuprajil, šo nješku wucžby zyrkwjom pšhecž-
 wo našpomnjenym namjetam. W tutym wubjerku šu: jedyn ša-
 šstupjer šamšcha, jedyn šastupjer jendželšcho arzbisšopa s Canter-
 bury a jedyn šastupjer ššumenišcho patriarchata — to je gri-
 chiško-katholškeje zyrkwje —. Protestantiške zyrkwje wschěch krajow
 njebēchu s tutym špokojom, dokelž bē tu protestantšmus nje-
 šastupjene; šu pšches zyrkwiny šwjast Šchwizy pšhecžiwu tomu
 protestowali a ša šastupjerja protestantow pomjenowali dr. Adolfa
 Kellera = Zürichškeho. Tutomu namjetej šu šo tež ewangelške
 zyrkwje Němskeje pšchisamšnyli.

Seli šče šebi "Šzerbške Nowiny" šžkom štalali, proššny, dajče tutōn wotrěšł Wschemu

šupšodej abo pšhecželej dale.

Wotrěšajče tuby a wotrěšajče Wschemu dowěrnitej abo liššnosčerjej!

An das Postamt, hier

Für den Monat Oktober 1924 bestellt

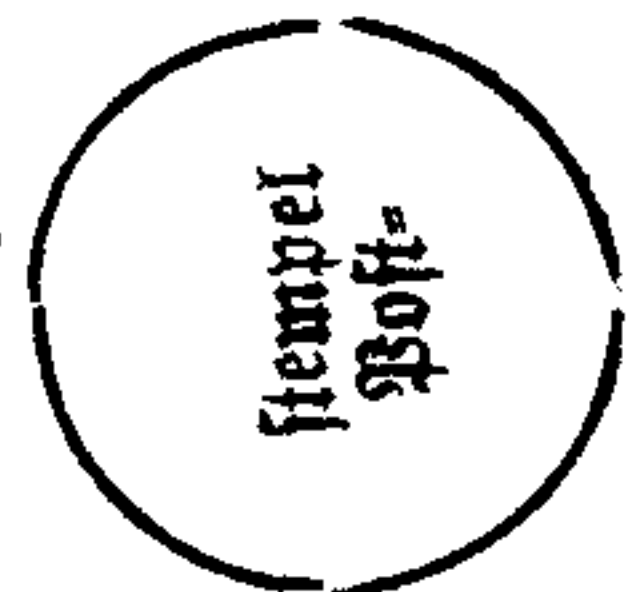
Herr

Wohnung

Strasse und Hausnummer

Expl.	Name der Zeitung	Ortschein.-ort	Bezugszeit	Betrag
1	Pomhaj Böh	Baumen	1 Monat	0,10 Rentenmark

Off. empfangen

Unterschrift.

Njedy je tu pichipomnjene, so bě jo tež „dnjej zyrkwojow“ w Bethelu naczišf sa pscheměnjenje protyki pschepodať wot barona Gustawa Bedeusa je Szpdomhórskéje. Wo tutym njemóžskéje jo w Bethelu wjazy rěčecž, dofelž njebě čažba; tola wubjerť jo s nim dale saběra, dofelž wěz pschewažna.

§ mišionstwa.

Njedawno wróczychtaj jo hwěrnaj džělaczerjej našeho Lipska ržanského mišionstwa s Rańskéje Afriki do Lipska a to psches Tanoa, Genua a Hamburg. Běschtaj to mišionar Eizenschmidt a mišionář Blumer je hwójba; tutón bě 11 lět, tamny 16 lět bjes pschestacža wončach na mišionškim polu džělať. Jako dyrbjachu našchi mišionaroyo wěchě mišionške pola Rańskéje Afriki wopušćezicž, wostaschtaj jenicžy tutaj tam, dofelž staj estniškaj starčanaj. Čžežke lěta dolho staj tam hamaj w džěle ä wojowanju byłoj. So to jeju strowosčez čžerpjeske, srořumimy. Stžo dawno dyrbjaloj do domišny na domolenzu! Tola nochzychtaj jo wróczicž prjdy, hacž njebny Rańšcha Afrika na dalšće fastarana była. Halle, hdyž dwaj mišionaraj s Lipska a pjecžo s Ameriki džělo pschemjachu, nastajičtaj jo na dompučez. Domwopučežowazeju dofežeže na Ssrjedžnym morju mjes Bort Saidom a kupu Šreta stwježelaza powjesčez, jo je němške mišionštwow wot dotalnych putowu wuřwobodžene. To bě jintaj wulke stwježeljenje; hake nětl wježelešče jo jeju wutroba zyle, domišnje napschecžiwow. Hacž dotal bě s nimaj pschezo hišćezje starosčez wo mišionške polo, na kotrymž hišćezje telko džělaczerjowu pobrachowasche, sobu po pučežu była.

Tuteju hwěrneju džělaczerjow s Šnjeřoweho mišionštwow wita-

my my šerbszy pschecželjo mišionštwow wutrobnje a džaka pokni do domišny a šmy pokni nadžije, so s nowymi mozami našče mišionštwow džerť a bóle postupuje.

Wschelle s bliska a s daloka.

— W **Budyščinje** běchu jo pjatk, 12. septembra, w zyrkwi Marije a Marthy fastupjerjo wofadoto s diözefanškej šhromadžijnje sejšchli. Samodne šlowo mějeske jeje wodžer, s. tajny zyrkwinski rada Kořenkranz. Bhwjchi wofrejšny hejtmann s. s Nošiz rosprawjeske wo „zyrkwiny dnju“ w Bethelu, s. šarat Ššyřora-Wehrsdorffski wo tym, kať mēle jo placžisny šal zyrkwine džěla, kaž pohrjebny, wěrowitja atd. postajecž a to kať. jo bychu w jenotliwých wofadach po móžnosčzi jenat wšyřke byle. Tež nowy wofrejšny hejtmann, s. Richter, tam bě a porēcža s šhromadženym.

— **Sšerbszy duchowni** šendu jo pōndželu, 22. septembra, dopōdnja 3/10 hodž. w Ššerbskim domje s dalšchemu džělej w šerbškej rěčzi. Tuž njedy wšchitžy pschindu! Porēczi jo tež wo nělo trych dalšich waznych wězach.

— W **Žitawje** šhadžuja jo 27. a 28. septembra ewangeliske towarštwow ššchecžijanskich mlodženzow s našeho kužiskeho wofrejša. Wjednižy tuteho hibanja sa Šašku a Němšku porēcža tam wo waznych praščenjach tuteho zyleho džěla a hibanja. Tuž tam njedy tež dojedže, šchtož to někať samóže.

Wistowanje.

S. w Š. ša 15. po Š.

W. w Š. ša 16. po Š.

W. w Š. ša 17. po Š.

Samostwity redaktor: šarat Wyracž w Šofacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěčne mjenje a wjetše džěci křescanskich staršich.

Podawa Arnošt Šerbomil.

2. Bjesadowanka.

W starej knižcy so powěda wo hólcu, za kotrymž je běžalo zbožo. Hólc běše stajnje njeměrný w šuli a dyrbjěše přeco byč napominany. Njekedžbowashe a njeposluchaše, skóněnje raz wučerjej sčěrpnosé wuńdže. Měješe tam prut, wza jón, ale pachol wuskoči a běše wonkach, ale wučer jemu na pjatach. A tak jeho čerješe po puču, hač jeho njedosahny a jeho přemorska. Hólc na to njezapomni a jeho twjerda wutroba so zmjehči. Spózna, zo posluchač je nuzne a dobre, a wot teho časa hižom měješe wučer na nim radosé. Wón słuša k tym hólcem, kotřiž su so wuznamjenili a wo kotrychž so rěči po cylym swěće. Džiwnje, njewěrnó? Něchtón dyrbi dostač puki, zo by měl zbožo. Ty, Janko, njeby sebi tajke puki přal! Štó pak by sebi je přal! Ale tola dyrbimy byč poslušni, zo bychmy měli zbožo. Štóž je poslušny, njetrjeba byč bity, — a dorosćeni bywaju tež biči, njeposluchaju-li Wótca w njebjesach. Ja znaju tajkeho muža, kiž njetrjebaše byč bity. Posluchaše Boha Knjeza a džěše za nim stajnje zbožo. Mjenowashe so Abraham. Wón bě wotrostl mjez ludžimi, kiž žiweho Boha njeznajachu, mjez póhanami. Jenož nan doma jeho nawuči znač Boha, kiž modlitwy slyši a wuslyši. Myslu sebi, zo, hdyž tam něchtón přińdže a so prašeše, hdže bydli Abraham, hnydom jemu prajachu: „To je tón, kiž so njekloni našim boham, a na swjedženje z nami njekhodži! Tež so hinak modli, dyžli my!“ Kak by so njemodlił hinak, hdyž ma Boha nic morweho, ale žiweho, kotryž so sam připomina a woła. Tak je

tež Abraham raz wuslyšal tajke wołanje. Njewolaše ani nan ani bratr ani maćerka. Nichtón z ludži njewolaše, ale Bóh luby Knjez. A cheyš šajku čezku wěc wot Abrahama: „Dži z kraja, z přecelstwa a z domu swojeho nana!“ Doma je doma! Wot jow so nikomu nočce. Jónu dyrbjachu ze šerbskeho kraja wučahnyč ludžo a plakachu při tom. Ludžo sebi powědaju, zo tam na městnje rozžohnowanja su narostle róže. Tak čezko to snano Abraham njeměješe. Běchu wokoło njeho ludžo, kiž jemu njerozumjachu a so smějachu. Ale měješe tam při wuznych, — kublo, krasne pola a zahrody. — Što sčini? Hdže pōndže? Bóh jemu slubi nowy, krasniši kraj, a k tomu žohnowanje. Njewědžeše, hdže budže, hdže přińdže. Jenož jemu wěc wjedžeše: zo Bóh, štož slubi, wěsće dopjelni! — Njedawno zwaži so džowka hospodarja daloki puč w sněhu přez hory domoj. Nan běše jej drje slubił, zo na pol puča po nju přińdže, ale potom napada wjele sněha a někotři prajachu: „Štó wě, hač přińdže w tajkim hrozny wjedrje!“ Džowčička wšak so njeboješe a wotmołwi: „Nan je to prajił, a tuž wón přińdže!“ Wón woprawdže přińdže. Abraham sebi to tež tak připominaše: „Mój Bóh je to prajił. Wón to dopjelni!“ A wuceže. (1. Mójz. 12, 4.) Jeho nan bě hižo pohrjebany. Wuceže tehodla ze swojej mandžlskej a ze synowcom Lotom, a Bóh Knjez jeho wjedžeše, jako je wjedla Betlehemska hwězda mudrych. Tuči džěchu tež tam do slubjeneho kraja, Abraham posluchaše a zbožo džěše wot teho časa za nim. A dopjelni Bóh, štož běše slubił? Wěsće dopjelni! Abraham nadeńdže nowy wóteny kraj, w kotrymž so potom za dwaj tysacaj lět narodži Wumóžnik Jezus w Betlehemje. Tón běše přeco poslušny a poslušnym wón svoje slubjenja dopjelnu.